

הטוריאומפאטור

שהשפיעו על אינטרסים אלה. אתם יש לנתח, אם רוצים להבין מה קרה — וגם מה לא קרה — בימי הביקור.

נפוליון ואלכסנדר

מדוע זכה ביקור זה בסיקור כה נרחב בעיתוני העולם? ניתן היה לשר כוח כי זהו פגישה בין ראש המדינה החשובה ביותר בעולם לבין ראש אחת המדינות הקטנות ביותר על פני כדור הארץ. אפשר היה לקבל את הרושם שזהו מפגש היסטורי, כמו פגישת אוגוסטוס עם מארכוס אנטוניוס, או פגישת נפוליון עם הצאר אלכסנדר.

הדבר נבע מנסיבות המהפכה, שאירעה בישראל ב-17 במאי.

איש חדש עלה לשלטון בישראל. מגיגי העולם וכלי-התיקשורת העולמיים לא ידעו מיהו, כי עד לאותו יום לא התייחסו אליו כפגיון. הוא תואר כטרוריסט, כי קנאי מטורף, כדמגוג לאומני שלוח-רוסן.

רבים סברו שעם עלותו לשלטון הפוך בגין את עורו, כפי שעשו דמגוגים לאומניים רבים בארצות אחרות, ויהיה פלוי-טיקאי ימני שיגרתני, שישלים עם המציאות. היו שחלמו על שארל דה-גול וריצ'ארד ניקסון, שעלו לשלטון כלאומניים, אך עשו שלום עם אלג'יריה ועם סין. אחרים אמרו כי בגין קורץ מחומר אחר, וכי הוא עלול להביא את המיזח התיכון, ואולי את העולם כולו, למלחמת שואה.

במבוכה הכללית הודק תאריך אחד כמגדלור: תאריך פגישתו של מנחם בגין עם ג'ימי קארטר. נוצרה מעין הסכמה בינלאומית להשתתף את כל המעשים ולהשעות את כל ההערות, עד לפגישתו. זהו, היא קיבלה מראש ציביון כימעט מיסטי. בה, דק בה, ייבחו מנחם בגין, שם תהיה ההתגלות. שם יעמד בפעם הראשונה מול פני המציאות, ויצטרך להשיב לים עימה.

המציאות, כפי שנצטירה לעיני המדינאים ואנשי-התיקשורת בעולם, הייתה פשוטה למדי: **מבחינה כלכלית, מדינית**

כיום המדיניים הגדולים מבעד לחזרה-המניע של "כימיה" זו. שני אישים נפגשים. משנה קורה ביניהם, כמו בין גבר ואשה. האם הם אוהבים זה את זה? האם הם נמשכים זה אל זה? האם הם מתרשמים איש מרעהו? האם נרקמים ביניהם יחסים-ידידות?

אם כן, הרי הכל בסדר. אין אינטרסים. אין חשבוניות מדיניות. כל זה מקל על חייהם של העיתונאים. הם פטורים מכל מחשבה. הם פטורים מלדווח על תהליכים העמוקים יותר. הכל מתנהל במישור השיטחי ביותר, במישור האישי.

אם כן, הבית"רי מפוזרין הקסים את מגדלי-הבטנים מן הדרום. ה"כימיה" פקעה ביניהם. הללויה. רבין לא היה טוב. הכימיה לא פעלה כשהוא היה בוויינגטון. הורם היה מנורק. בגין טוב. הכימיה פועלת.

רית, חייב להפריד היטב בין שני מישורים: הטאקטי והאסטרטגי. או, בלשון אחרת: בין הצורה והתוכן.

במישור הטאקטי מתנהל המאבק על דעת-הקהל העולמית. האמריקאית, ההדרית הישראלית, במישור זה מתנהל גם המישור הדיפלומטי, כשכל צד מבקש לרש כוש יתרונות, לשפר את עמדותיו, לפי תוח לפניו אפציות תכסיסיות.

זהו מישור חשוב. טעות גדולה תהיה לזלזל בו. כל הצלחה במישור זה יכולה לתרום תרומה לכוש-התמחדדות במישור האסטרטגי, וליצור נכסים שיטלו למערכה שם בבוא העת.

אולם המישור המכריע הוא ה"מישור האסטרטגי."

במישור זה יצטרך מנחם בגין להשיג את ההישגים ארוכי-הטווח, הדיפלומטיים, אלה שהוא תבטיח לעצמו, לתסידי, לעמנו ולארצנו. כלומר: כינון ארץ-ישראל.

הכבוד הרב ביותר שיכלו הרך מאים להעניק למצביא מנחה היה מסעי-ניצחון ברחובות רומא. שנקרא בלא-טינית טריאומפוס.

הוכוח הרענקה למנחה רק אם היתה לו דרגה בכירה (דיקטטור, קונסול או פריטור), אם המלחמה נסתיימה סופית והבריאה להרחבת גבולות המדינה, ואם הושג הניצחון על פני אויב זר. קשת טיטוס ברימא מתארת את הטריאומף של טיטוס, אהרי ניצחונו ביהודה.

הטריאומפאטור עמד זקוף בברכבה, לבוש אדרת ארגמן זהב. לפניו הובלו השבויים השלל. לידו עמד עבד, שהחזיק בתרומה מעל לראשו, ושלחש באוזן גו את שתי המילים, "ממנטו מורי" — זכור את המוות, וכור כי ברמות אתה. גם ברגע המסחרר ביותר של ניצחוננו, כך סברו הרומאים ברוב חוכמתם, מוטב לו למנחה לזכור כי אין הוא כלי-יבוק, וכי יש חזק ממנו.

ואח

אורי אבנרי

אין נפט. אין שחיס. אין פלסטינים. אין מירקס מורכב של יחסים גלובאליים. יש בגין. יש קארטר. יש כימיה. ויש עיר תונאים היכולים לדווח על הכל מקורב, מפני שהיו שם, מפני שראו את החיך הלבבי של קארטר, ושמעו מה אמרה עליזה לרזאלקין, רשמ לב לתנועת-היד של זביגנייב בוויינסקי כשבגין הציג לו את המיסמכים של אבנרי.

הם יודעים מה היה הגימוק הסנטימנטי של בגין, שהכריע את הכף אצל קארטר, ומה אמר קארטר, בלילה, במיטה, לרזאלקין על גימוק זה. הם יודעים, בגין סיפר להם.

זוהי פרשנות בגרוש, המובילה אל ג'ינרן של שופים.

מזכן שיש השפעתה גם ליחסים אישיים. אולם זוהי תמיד השפעה שולית. גם בפגישת קארטר—בגין קבעו החיכים הדיניים ודבריה-הנימוסים השיגרתיים אך במעט.

קבעו האינטרסים. קבעו המהיכלים הטאקטיים והאסטרטגיים,

ראל השלמה כמדינה יהודית, מבלי לאבד את הידידות היסודית של ארצות-הברית, שהם חיוניים לקיום המדינה, ותוך ביטול או ניטרול ההתנגדות של העולם הערבי. **סיכום-ביניים של ביקור בגין: הצלחות ניכרות במישור הטאקטי, תוך התעלמות — לפי שעה — מן המישור האסטרטגי.**

כימיה במיטה

הפרשנות הרבית, שליוותה את הביקור מן הצד הישראלי, מצאה לכל ההצלחות שירש פשוט אחד: "כימיה." זוהי מילה אמריקאית. אופנתית, השאלה מחיי-הימין. כאשר גבר פוגש אשה, פועלת אצל שניהם ה"כימיה", תהי ליכים "כימיים" קובעים, כבר בשנייה הראשונה, אך מגיב גופו של הגבר על מראה האשה, ולהיפך. האטרקציה או ה"דחייה" ההדדית, המסיכה או אי-המסיכה המינית, נקבעים על-ידי "כימיה" זו. כתבליים למיניהם רואים את התהליך

שבויים ושלל

פי החלפת דעת-הקהל וכלי-התיקשורת מגיעה עתה למנחם בגין הוכוח לטריאומף כזה. הוא חוזר לישראל כטריאומפאטור.

ימדוע לא? הוא נושא בדרגה הרמה של ראשי-משלה (ובנסיבות הנוכחיות, יש לו כל האפשרויות של דיקטטור רומאי). הוא ניצח אייב זר (את האמריקאים הרשעים) היא תרומה (כך הוא סבור) את גבולות-המדינה. הוא מביא עימו שלל (חלקים של המרכבה ומטוסי א-16).

הם שבויים (ראשי הדות אמריקה). ורק תנאי אחד, מכל התנאים הדרושים לעריכת טריאומף, לא התמלא: המאבק לא נסתיים סופית. להיפך, הוא רק מתחיל. **אינו נערך מסעי-טריאומף רב מאי למנחם בגין החוזר, מן הראוי היה להעמיד לידו עבד שיחשש באוזנו: חשוב על הפוף! יש חזק קים ממך!**

שני המישורים

מי שבא לנתח את מידת-הצלחה של מנחם בגין, במסעו בארצות-הבר